

Elżbieta Małecka*

Zakres i formy współpracy Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki

Spis treści

- I. Uwagi wstępne
- II. Zakres współpracy
- III. Formy współpracy
- IV. Przykłady współpracy Prezesa UKE z Prezesem URE
  1. Memorandum w sprawie współpracy na rzecz przeciwdziałania zjawisku kradzieży i dewastacji infrastruktury
  2. Porozumienie na rzecz likwidacji barier w inwestycjach telekomunikacyjnych i energetycznych
- V. Uwagi końcowe

Streszczenie

Artykuł prezentuje od strony teoretycznoprawnej i praktycznej współpracę Prezesa UKE z Prezesem URE. W pierwszej części zostały zaprezentowane przepisy dotyczące współpracy obu organów oraz możliwe formy współpracy wypracowane przez doktrynę. Treścią drugiej części artykułu jest analiza przykładów współpracy Prezesa UKE z Prezesem URE opartych na następujących dokumentach: Memorandum w sprawie współpracy na rzecz przeciwdziałania zjawisku kradzieży i dewastacji infrastruktury (dalej: Memorandum) oraz Porozumieniu na rzecz likwidacji barier w inwestycjach telekomunikacyjnych i energetycznych (dalej: Porozumienie).

Słowa kluczowe: Prezes UKE; Prezes URE.

JEL: L43, L50, L96

I. Uwagi wstępne

Celem artykułu jest ukazanie form i zakresu współpracy Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej: Prezes UKE) z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE) oraz udowodnienie tezy, że współpraca obu organów przebiega właściwie i ma charakter rozwojowy.

Podjęty temat artykułu ma szczególne uzasadnienie nie tylko z perspektywy obowiązujących przepisów, lecz także ze względu na praktyczne działania obu organów, co przekłada się na jakość funkcjonowania tych jednostek. Obowiązek współpracy organów administracji publicznej wpływa

* Doktor; wykładowca w Zakładzie Prawa Handlowego i Gospodarczego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Rzeszowskiego; autorka artykułów związanych z prawem administracyjnym i sektorem telekomunikacyjnym.

zarówno z prawa wspólnotowego, jak i z regulacji krajowych. Dodatkowym czynnikiem wpływającym na prawidłowe funkcjonowanie i współpracę administracji publicznej jest właściwa struktura samych organów oraz struktura urzędów (Izdebski i Wrzosek, 2009, s. 809–810; Wrzosek i Izdebski, 2002, s. 522). W artykule zostały zaprezentowane przykłady współpracy Prezesa UKE z Prezesem URE a także zagadnienia teoretycznoprawne konstrukcji obu organów, zakres oraz formy ich współpracy.

II. Zakres współpracy

Konstrukcja prawna organów regulacyjnych, jakimi są Prezes UKE oraz Prezes URE, oparta jest na konstytucyjnej funkcji tych organów, czyli funkcji regulacyjnej. Jest ona związana z szeregiem przynależnych im instrumentów prawnych wypływających z uprawnień ingerencji w rynek o charakterze regulacyjnym (Jaroszyński i Wierzbowski, 2011, s. 306 i d.). W doktrynie wskazywane są dwie podstawowe cechy organów regulacyjnych: przynależność do grupy centralnych organów administracji rządowej oraz niezależność nie tylko od przedsiębiorców, lecz także od wpływów politycznych. Tę swoistą niezależność mają zapewnić procedury obsady personalnej stanowisk oraz sprawowanie nad nimi nadzoru wyłącznie przez naczelne organy administracji państwowej (Wierzbowski i Jagielski, 2009, s. 351–364).

Na aspekt podmiotowy współpracy organów administracji wskazuje Michał A. Waligórski, który podkreśla, że zakres ten obejmuje praktycznie wszelkie rodzaje podmiotów administrujących: podmioty administracji publicznej, krajowe i terenowe, inne publiczne i niepubliczne podmioty administrujące i podmioty prywatne. Współdziałanie może mieć także wymiar międzynarodowy, co dodatkowo rozszerza obszary współdziałania (Waligórski, 2008, s. 323).

Obowiązek współpracy organów regulacyjnych między sobą wprowadzony został w przepisach licznych dyrektyw. Artykuł 31 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa stanowi, że krajowe organy kontrolne mają wymieniać informacje o swojej pracy oraz zasadach i praktyce podejmowania decyzji w celu koordynowania zasad podejmowania przez nich decyzji na obszarze całej wspólnoty. Komisja będzie wspierać je w wykonywaniu tego zadania. Na podstawie art. 7 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej krajowe organy regulacyjne mają się przyczyniać do rozwoju rynku wewnętrznego poprzez przejrzystą wzajemną współpracę oraz współpracę z Komisją w celu zapewnienia jednolitego wdrażania we wszystkich państwach członkowskich postanowień niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych. Ich działania mają zmierzać do osiągnięcia porozumienia co do rodzajów instrumentów i środków naprawczych najlepiej nadających się do zastosowania w określonych sytuacjach rynkowych. Zgodnie z art. 23 ust. 12 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej, krajowe organy regulacyjne przyczyniają się do rozwoju rynku wewnętrznego i jednakowych warunków działania poprzez wzajemną współpracę oraz współpracę z Komisją w przejrzysty sposób (Jędrzejewski, 2013, s. 283–300).

Odbiciem tych regulacji jest art. 189 ust. 2 pkt 2 lit. d i e ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne¹, który stanowi, że Prezes UKE wspiera rozwój rynku wewnętrznego

¹ Ustawa z dnia 16.07.2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 243.

poprzez współpracę z innymi organami regulacyjnymi państw członkowskich, BEREC i Komisją Europejską. Analogiczne regulacje zawiera ustawa z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne², która w art. 23 ust. 2 pkt 14 b wskazuje, że do obowiązków Prezesa URE należy m.in. współpraca z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz z Agencją.

Na podstawie ogólnych ram prawnych regulujących tę kwestię, takich jak przywołane ustawy i uchwała oraz dorobku doktryny i praktyki można jednakże wskazać zakres i formy tej współpracy.

III. Formy współpracy

Formy współpracy Prezesa UKE oraz Prezesa URE można wyróżnić na podstawie specyfikacji i podziału form działań podejmowanych przez organy administracji publicznej wypracowanych na gruncie teorii administracji. Na podstawie analizy skutków podejmowanych czynności rozróżniane są działania prawne, które mają na celu wywołanie określonych skutków prawnych i działania faktyczne, których celem jest wywołanie skutków faktycznych. Nierzadko pośrednim efektem obu rodzajów są identyczne skutki (Hauser i in., 2013, s. 60). W ten sposób współpraca może przybrać formę działań prawnych, np. podpisanie przez obu prezesów Porozumienia na rzecz likwidacji barier w inwestycjach telekomunikacyjnych i energetycznych w 2013 r.

W oparciu o kryterium funkcji można wyróżnić następujące szczególne formy działania administracji publicznej: akty nadzoru, akty kontroli oraz akty współdziałania (Stahl, 2013, s. 325).

Podstawową cechą aktów współdziałania jest cel działania, jakim jest harmonizowanie wykonywania zadań publicznych przez różne podmioty. Katalog form, w jakich przejawia się współdziałanie nie jest zamknięty i obejmuje działania o bardzo zróżnicowanym charakterze. Najczęściej przybierają one formę niewładczą, dwustronną w postaci umów i porozumień administracyjnych, formę niewładczych działań, określaną jako działalność społeczno-organizatorska oraz formę czynności materialno-technicznych (ibidem, s. 358). Przykładem mogą być przeprowadzone w 2016 r. konsultacje obu prezesów w sprawie Zbioru dobrych praktyk w zakresie współpracy sektorów telekomunikacyjnego oraz energetycznego, będące efektem Porozumienia na rzecz likwidacji barier w inwestycjach telekomunikacyjnych i energetycznych.

Zaprezentowane trzy formy działania organów administracji obejmują dodatkowy podział na akty planowania (polityki) oraz akty podmiotów administrujących dotyczące szeroko rozumianej organizacji i funkcjonowania struktur administracyjnych. W ich ramach znajdują miejsce akty organizacji, akty informacji, akty wiedzy, akty wykładni, milczenie administracyjne, przyrzeczenie administracyjne (ibidem, s. 325). W odniesieniu do współpracy Prezesa UKE oraz Prezesa URE zaprezentowany katalog szczególnych form należy ograniczyć do aktów planowania, organizacji i informacji. Akty wiedzy, wykładni, milczenie administracyjne i przyrzeczenie administracyjne ze względu na swoją specyfikę związaną z jednostronnością, umocowanie w odrębnych przepisach oraz praktyczne zastosowanie nie są kompatybilne z omawianą problematyką.

Akty planowania przybierają formę aktu normatywnego powszechnie obowiązującego, aktu normatywnego o charakterze wewnętrznym i form czynności materialno-technicznych, różnego rodzaju dokumentów: studiów, koncepcji, opracowań, projektów i analiz. Forma aktów planistycznych

² Ustawa z 10.04.1997 r. – Prawo energetyczne, t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1059.

zeterminowana jest rodzajem zadania publicznego i związanymi z nimi obowiązkami prawnymi (ibidem, s. 370). W aspekcie współpracy, przykładem tej formy mogą również być wspomniane konsultacje dotyczące Zbioru dobrych praktyk w zakresie współpracy sektorów telekomunikacyjnego oraz energetycznego.

Druga wyszczególniona forma, czyli akty organizacji, może dotyczyć m.in.:

- określania prawnych podstaw organizacji i funkcjonowania określonych podmiotów i struktur organizacyjnych (poprzez statuty, regulaminy organizacyjne, regulaminy pracy, regulaminy obrad), tworzenia podstaw do współpracy (z innymi podmiotami administracyjnymi i podmiotami zewnętrznymi), tworzenia planów działania;
- tworzenia i rozwiązywania organów w ramach wewnętrznych struktur organizacyjnych, w ramach układu administracji rządowej i układu podmiotów administracji państwowej, tworzenia i likwidowania jednostek organizacyjnych, powoływania określonych organów, w przypadku organów kolegialnych – wyboru, powołania lub wyznaczania ich członków, wyboru przewodniczących organów kolegialnych i ich zastępców;
- powoływania i mianowania na określone stanowiska w organach administracji (ibidem, s. 375).

AKTY INFORMACJI
R Akty informacji opierają się na przepływie wiadomości między resortami, a także między resortami i społeczeństwem. Przykładem może być budowa stron internetowych obu urzędów.

Inny podział działań organów administracji prezentuje Jan Łukasiewicz, który wyszczególnia czynności podejmowane indywidualnie, zbiorowo oraz zespołowo. Zgodnie z tą specyfikacją, najwyższą formę działań zorganizowanych stanowi działalność zespołowa, w ramach której grupa osób wykonuje czynności, które łącznie prowadzą do realizacji określonego celu. Czynności te cechują współzależności, a cele indywidualne składają się na cel główny. W ten sposób występuje specjalizacja oraz podział funkcji na kierownicze i wykonawcze. Dzięki takiemu działaniu zwiększa się obszar racjonalności indywidualnej (Łukasiewicz, 2004, s. 19 i d.). Współpraca na tej zasadzie odbywa się w ramach Komitetu Sterującego, który ma za zadanie realizację celu i postanowień Porozumienia na rzecz likwidacji barier w inwestycjach telekomunikacyjnych i energetycznych.

Odmienne podział form współpracy można wypracować na podstawie analizy ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie³. W ten sposób formy współpracy można podzielić na: finansowe (np. dofinansowywanie działań, które upowszechniają wiedzę na temat rynku energetycznego i telekomunikacyjnego) i niefinansowe, które obejmują informowanie, konsultowanie oraz tworzenie wspólnych zespołów o charakterze doradczym i inicjatywnym. Dobrym przykładem formy działań niefinansowych może być współpraca instytucjonalna, której głównym celem jest podniesienie świadomości społecznej. Obejmuje ona organizację wspólnych seminariów, konferencji, przygotowanie i produkcję wspólnych publikacji, analiz i badań związanych z badaniem potrzeb konsumentów.

³ Ustawa z dnia 24.04.2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 239.

IV. Przykłady współpracy Prezesa UKE z Prezesem URE

1. Memorandum w sprawie współpracy na rzecz przeciwdziałania zjawisku kradzieży i dewastacji infrastruktury

Prezes UKE i Prezes URE, podczas konferencji towarzyszącej podpisaniu Memorandum, wskazywali na skalę zjawiska kradzieży i dewastacji infrastruktury elektroenergetycznej i telekomunikacyjnej i płynące stąd zagrożenia. Prezes UKE zwróciła uwagę na fakt, że kradzież nawet niewielkiej ilości przewodu telekomunikacyjnego może skutkować odłączeniem telefonu i Internetu dla całej miejscowości lub osiedla. Ma to szczególne znaczenie, gdy łączności zostaną pozbawieni tzw. użytkownicy specjalni, np. służby ratunkowe czy ochrona zdrowia. Prezes URE podkreślił, że kradzieże i dewastacje urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej stanowią poważny problem nie tylko dla zarządcy infrastruktury, lecz także dystrybutorów i odbiorców energii elektrycznej. Zwiększają również koszty funkcjonowania przedsiębiorstw energetycznych, które później wpływają na wysokość rachunków. W niektórych przypadkach koszt renowacji infrastruktury przewyższa koszt budowy nowej⁴.

W dniu 23 sierpnia 2012 r. podpisano Memorandum w sprawie współpracy na rzecz przeciwdziałania zjawiskom kradzieży i dewastacji infrastruktury pomiędzy: Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki; Prezesem Urzędu Transportu Kolejowego oraz przedsiębiorcami energetycznymi, telekomunikacyjnymi, kolejowymi, izbami gospodarczymi. Sygnatariuszami Memorandum są takie podmioty, jak: Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej, Straż Ochrony Kolei, Krajowa Izba Komunikacji Internetowej, Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu, Telekomunikacja Polska S.A. oraz Netia S.A. Poparcie dla tej inicjatywy zadeklarował również Komendant Główny Policji. Policja monitoruje aktualny stan zagrożenia w oparciu o gromadzone dane statystyczne, a komendanci wojewódzkich komend zostali zobowiązani do objęcia szczególnym nadzorem wszystkich spraw związanych z kradzieżą i dewastacją infrastruktury. Memorandum ma charakter otwarty, mogą do niego przystępować kolejne firmy i instytucje zamierzające wspólnie działać na rzecz zmniejszenia skali zjawiska kradzieży i dewastacji infrastruktury⁵.

Cel Memorandum stanowiło podjęcie i prowadzenie działań zmierzających do ograniczenia i przeciwdziałania kradzieży i dewastacji infrastruktury. Na potrzeby tego dokumentu sygnatariusze wykreowali definicję infrastruktury, zgodnie z którą są to: urządzenia infrastruktury technicznej wybudowanej pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią, przewody lub urządzenia elektryczne, telekomunikacyjne, w tym również urządzenia oraz budowle związane z prowadzeniem ruchu kolejowego. Realizacja celu miała nastąpić poprzez:

- podniesienie świadomości i zwiększenie zaangażowania samorządowych i publicznych instytucji w zwalczaniu zjawiska kradzieży i dewastacji infrastruktury (przy ścisłej współpracy organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości);
- podniesienie świadomości i zwiększenie zaangażowania społeczeństwa w walce z obojętnością na zjawiska kradzieży i dewastacji infrastruktury;

⁴ Pozyskano z: <https://www.uke.gov.pl/razem-przeciw-kradziezy-i-dewastacji-infrastruktury-8565> (24.03.2016).

⁵ Ibidem.

- wsparcie operatorów infrastruktury i policji przy wypracowaniu i wdrożeniu nowych standardów współpracy operacyjnej tych podmiotów na szczeblach lokalnych i centralnych;
- monitorowanie skali zjawisk kradzieży infrastruktury w Polsce pod kątem realizowanych i planowanych działań prewencyjnych;
- wykorzystanie rozwiązań przyjętych w krajach UE, w zakresie zwalczania i przeciwdziałania przestępczości związanej z kradzieżą i dewastacją infrastruktury;
- komunikację wewnętrzną i zewnętrzną planu i efektów podjętych działań;
- opracowanie założeń i harmonogramu prac (Memorandum, Dział Cel Memorandum)⁶.

Duże znaczenie ma także pozaekonomiczny wymiar zjawiska kradzieży i dewastacji infrastruktury. Sygnatariusze Memorandum w harmonogramie kampanii społecznej zaplanowali spotkania i konsultacje z przedstawicielami wymiaru sprawiedliwości oraz organów ścigania w celu udoskonalenia procedur i metod działania. Jednym z zamierzeń była ścisła współpraca sygnatariuszy Memorandum z Ministerstwem Sprawiedliwości i prokuraturą, aby w przypadkach kradzieży i dewastacji infrastruktury były stosowane zapisy art. 254a kodeksu karnego. Dzięki tym zapisom kradzieże i dewastacje infrastruktury, której skutki zagrażają życiu i zdrowiu innych osób, niezależnie od rozmiaru ekonomicznego tych strat, mogą być rozpatrywane w oparciu o przepisy prawa karnego, a nie jak do tej pory w sposób zależny od rozmiaru strat – kodeks karny lub kodeks wykroczeń⁷.

W pkt II Memorandum został określony zakres współpracy sygnatariuszy. Zakres podmiotowy został określony szeroko, gdyż działania podejmowane w ramach Memorandum mają charakter otwarty. Do Memorandum mogą przystępować wszystkie podmioty pragnące realizować jego cel (Memorandum pkt II ust. 1). Zakres przedmiotowy obejmuje m.in. postanowienia dotyczące celu Memorandum. Pkt II ust. 3 stanowi, że „działania podejmowane w ramach Memorandum mają na celu przeciwdziałanie zjawisku kradzieży i dewastacji infrastruktury, co w rezultacie przełoży się na jakość świadczonych usług”. Taką konstrukcją prawną należy uznać za niewłaściwą, w sytuacji gdy celowi Memorandum został poświęcony odrębny punkt tego dokumentu. Podobnie należy skrytykować konstrukcję zapisu pkt II ust. 2, zgodnie z którym działania podejmowane przez sygnatariuszy Memorandum „będą zgodne z porządkiem prawnym Polski i UE”. Sformułowanie takiej zasady jest zbędne. Wszelkie działania sprzeczne z prawem są nielegalne, nie mają mocy prawnej, w związku z tym nie ma potrzeby dodatkowo zapisywać, że sygnatariusze nie będą działać sprzecznie z prawem. Dodatkowo należy zauważyć, że właściwie porządek prawny Polski jest niemal tożsamy z porządkiem prawnym UE ze względu na duży stopień implementacji dyrektyw. W pkt II ust. 4 i 5 zostały zawarte przepisy ściśle związane ze współpracą. Każdy z sygnatariuszy jest odpowiedzialny za własne koszty lub wydatki związane z realizacją celu Memorandum. Żaden z nich nie jest odpowiedzialny wobec drugiego za poniesione przez niego koszty, wydatki lub zobowiązania ani nie jest uprawniony do domagania się zwrotu kosztów lub wypłaty jakiegokolwiek odszkodowania od innego sygnatariusza. Wyjątek stanowią odmienne pisemne uzgodnienia sygnatariuszy. Każdy z nich, również we własnym zakresie, ponosi koszty zamówienia i sporządzenia ekspertyz i opinii oraz prowadzenia uzgodnień związanych z realizacją celu Memorandum. Przy czym wyniki tych badań powinny być udostępniane pozostałym sygnatariuszom niezwłocznie po

⁶ Dokument dostępny pod adresem: https://www.uke.gov.pl/files/?id_plik=10659 (24.03.2016).

⁷ Pozyskano z: <https://www.uke.gov.pl/razem-przeciw-kradziezy-i-dewastacji-infrastruktury-8565> (24.03.2016).

ich uzyskaniu (chyba że sygnatariusze wspólnie postanowią inaczej). Dodatkowo, żaden z sygnatariuszy nie ma prawa żądać sporządzenia ekspertyz, opinii ani prowadzenia uzgodnień przez innego sygnatariusza. Podkreślenia wymaga fakt, że sygnatariusze mogą wykorzystywać te wyniki tylko w celu realizacji zadań wynikających z Memorandum.

2. Porozumienie na rzecz likwidacji barier w inwestycjach telekomunikacyjnych i energetycznych

Wypracowanie spójnej polityki regulacyjnej oraz propozycji niezbędnych zmian w prawie energetycznym i prawie telekomunikacyjnym było przyczyną zawarcia pomiędzy Prezesem UKE i Presem URE Porozumienia na rzecz likwidacji barier w inwestycjach telekomunikacyjnych i energetycznych. Porozumienie zostało podpisane w dniu 14 października 2013 r.⁸

Celem Porozumienia jest podjęcie i prowadzenie przez sygnatariuszy działań, które zmierzają do rozpoznania barier w obszarze rynku telekomunikacyjnego i rynku energetycznego, a następnie wskazania niezbędnych działań do ich usunięcia. Postulaty te są zawarte w Europejskiej Agendzie Cyfrowej oraz w Dyrektywach Parlamentu Europejskiego. Cel Porozumienia jest realizowany w szczególności poprzez wspólne opracowanie priorytetów działań z uwzględnieniem takich obszarów wspólnego zainteresowania Sygnatariuszy, jak: polityka regulacyjna, zagadnienia szczegółowe i techniczne regulacji międzysektorowej, legislacja, współpraca zewnętrzna (pkt I ust. 3 Porozumienia). Dokument ma stanowić platformę współpracy pomiędzy organami regulacyjnymi na rynkach telekomunikacyjnym i energetycznym. Daje ono podstawę obu instytucjom do powoływania doraźnych zespołów zadaniowych, a także do organizacji wspólnych konferencji, warsztatów i kampanii informacyjnych. Podobnie jak w Memorandum w ramach współpracy został ustanowiony Komitet Sterujący, składający się z przedstawicieli każdego urzędu⁹.

W punkcie I Porozumienia został określony zakres współpracy obu organów. Tak jak w przypadku Memorandum, znalazł się w nim zbędny zapis o zobowiązaniu sygnatariuszy do podejmowania działań zgodnych z porządkiem prawnym Polski i UE (pkt I ust. 1 Porozumienia). W przepisach Porozumienia znalazło się również odniesienie do kompetencji sygnatariuszy. Współdziałanie i współpraca przebiegają przy pełnym respektowaniu kompetencji obydwu organów wynikających z obowiązujących przepisów prawa (pkt I ust. 2 Porozumienia). W ramach współpracy sygnatariusze mogą organizować wspólne szkolenia i konferencje lub narady, informują się wzajemnie o przeprowadzonych przez siebie szkoleniach oraz mogą udostępniać ewentualne materiały uzyskane podczas tych szkoleń. Ponadto, każdy z sygnatariuszy publikuje na swojej stronie internetowej (ure.gov.pl i uke.gov.pl) w sposób stały i synchroniczny informacje na ten temat (pkt I ust. 4 i 5 Postanowienia). Podobnie jak w Memorandum, wyraźnie została rozgraniczona odpowiedzialność za koszty i wydatki sygnatariuszy. Każdy z nich jest odpowiedzialny za własne koszty lub wydatki związane z realizacją celu Porozumienia. Żaden z nich nie jest odpowiedzialny wobec drugiego sygnatariusza za poniesione przez niego koszty, wydatki lub zobowiązania ani nie jest uprawniony do domagania się zwrotu kosztów lub wypłaty jakiegokolwiek odszkodowania od drugiego sygnatariusza (pkt I ust. 6 Porozumienia).

⁸ Pozyskano z: <https://www.uke.gov.pl/porozumienie-o-wspolpracy-uke-i-ure-12987> (25.03.2016).

⁹ Dokument dostępny pod adresem: https://www.uke.gov.pl/files/?id_plik=14320 (25.03.2016).

W załączniku do Porozumienia znajdują się liczne, szczegółowe założenia realizacji zidentyfikowanych obszarów wspólnego zainteresowania UKE i URE, m.in. wskazanie wzajemnych relacji między rynkiem energetycznym i telekomunikacyjnym w zakresie realizacji usług, rozpoznanie barier dla inwestycji telekomunikacyjnych i energetycznych i niezbędnych działań do ich usunięcia, zarysowanie koncepcji wspólnych inwestycji w sieci elektro-telekomunikacyjne oraz współpraca z izbami gospodarczymi i organizacjami konsumenckimi. W zakresie zagadnień szczegółowych i technicznych Porozumienie przewiduje m.in.: wsparcie przedsiębiorstw energetycznych przez firmy telekomunikacyjne w zakresie funkcjonalności z sektora ICT, zapewnienie komunikacji elektronicznej pomiędzy licznikami energii elektrycznej a urządzeniami zdalnych systemów pomiarowych i rozliczających, dostęp firm telekomunikacyjnych do infrastruktury pasywnej i nieruchomości przedsiębiorstw energetycznych, możliwość sprzedaży usług energetycznych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

V. Uwagi końcowe

Przeprowadzona analiza przepisów prawnych, doktryny i dokumentów: Memorandum w sprawie współpracy na rzecz przeciwdziałania zjawisku kradzieży i dewastacji infrastruktury oraz Porozumienia na rzecz likwidacji barier w inwestycjach telekomunikacyjnych i energetycznych potwierdza tezę artykułu. Współpraca Prezesa UKE z Prezesem URE przebiega właściwie. Poświadczają to informacje o jej wynikach zamieszczane w branżowej prasie oraz publikowane na stronach tych urzędów. Przykładowo, na podstawie Porozumienia rozpoczęto w październiku 2014 r. konsultacje odnośnie do Zbioru dobrych praktyk w zakresie współpracy sektorów: telekomunikacyjnego oraz energetycznego. Takie działania pokazują, że współpraca obu urzędów jest zjawiskiem dynamicznym i nie sprowadza się jedynie do poziomu deklaracyjnego. Dokonując oceny form współpracy obu urzędów, na szczególne wyróżnienie zasługują formy działania zespołowego przybierające postać przywołanych dokumentów. Należy podkreślić, że konstrukcja ukazanych dokumentów została zbudowana w taki sposób, aby dokładnie i szczegółowo określić zakres współpracy obu organów. Warto również podkreślić inną formę współpracy – tzw. akty organizacji, która jest realizowana najpełniej poprzez budowę stron internetowych obu urzędów. Strony są przejrzyste, zawierają dużo informacji skierowanych zarówno do konsumentów, jak i przedsiębiorców, stale są aktualizowane, zawierają również łatwą w obsłudze wyszukiwarkę. Przywołane formy współpracy obejmują swoim zakresem wiele zagadnień od bezpieczeństwa i przeciwdziałania czynom karalnym, aż po zagadnienia związane z inwestycjami. Należy podkreślić, że katalog spraw objętych zakresem współpracy obu organów ma charakter otwarty, co należy ocenić bardzo pozytywnie. Niefinansowe formy współpracy związane z organizacją wspólnych seminariów czy konferencji tematycznych powinny być bardziej rozwinięte. Wciąż za mało jest tego typu wydarzeń, a te organizowane odbywają się zwykle w Warszawie. Dobrym rozwiązaniem byłoby nie tylko zwiększenie ich liczby, lecz także lokalizowanie ich w różnych miastach wojewódzkich, dzięki czemu mogłaby w nich wziąć udział większa liczba osób.

Bibliografia

- Hauser, R. i in. (red.). (2013). *System prawa administracyjnego. Prawne formy działania administracji*, t. 5. Warszawa: Wydawnictwo C.H. Beck.
- Izdebski, J. i Wrzosek, S. (2009). Rola nauki administracji w identyfikowaniu patologii w organizacji i funkcjonowaniu administracji publicznej. W: P. J. Suwaj, D.R. Kijowski (red.). *Patologie w administracji publicznej*. Warszawa: Oficyna Wolters Kluwer.
- Jaroszyński, K. i Wierzbowski, M. (2011). Organy regulacyjne. W: R. Hauser i in. (red.). *System prawa administracyjnego. Podmioty administrujące*, t. 6. Warszawa: Wydawnictwo C.H. Beck.
- Jędrzejewski, T. (2013). Organy i funkcje regulacyjne administracji w relacji pomiędzy Unią Europejską i porządkami krajowymi. *Toruńskie studia polsko-włoskie*, 9.
- Łukasiewicz, J. (2004). *Zarys nauki administracji*. Warszawa: LexisNexis.
- Stahl, M. (2013). Szczególne prawne formy działania administracji. W: R. Hauser i in. (red.). *System prawa administracyjnego. Prawne formy działania administracji*, t. 5. Warszawa: Wydawnictwo C.H. Beck.
- Waligórski, M.A. (2008). Koordynacja w administracji publicznej. W: G. Łaszczyca, A. Matan, L. Zacharko (red.). *Ewolucja prawnych form administracji publicznej. Księga jubileuszowa z okazji 60 rocznicy urodzin Profesora Ernesta Knosali*. Warszawa: Oficyna Wolters Kluwer.
- Wierzbowski, M. i Jagielski, J. (2009). Organy regulacyjne – wybrane problemy. W: M. Wierzbowski i in. (red.). *Współczesne zagadnienia prawa i procedury administracyjnej. Księga jubileuszowa dedykowana prof. zw. dr hab. Jackowi M. Langowi*. Warszawa: Oficyna Wolters Kluwer.
- Wrzosek, S. i Izdebski, J. (2002). Kształtowanie struktur współczesnej administracji na przykładzie administracji celnej. W: J. Łukasiewicz (red.). *Nauka administracji wobec wyzwań współczesnego państwa prawa*. Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego.